

Titulní roli Ilji Oblomova hraje **Michal Isteník** z Městského divadla Brno, kterého jste už u nás mohli vidět v několika pohostinských představeních, naposledy jako Čičikova v *Mrtvých duších*, za nějž získal Cenu Thálie.

Spolupráce s režisérkou Hanou Burešovou stála i na počátku vašeho angažmá v Městském divadle Brno, protože si vás na základě práce v Buranteatru vybrala pro roli D'Artagnana ve Třech mušketýrech, které tu nastudovala v roce 2008...

V Buranteatru mě viděl vlastně Štěpán Otčenášek a ten mě doporučil Hance. Já jsem tehdy ani nechtěl do angažmá, sice jsem vedle MdB zvažoval i HaDivadlo a Divadlo Petra Bezruče, ale spíš jsem předpokládal, že zůstanu na volné noze a divadlo si budu dělat jen pro radost. Nakonec jsem si řekl, že s tímto tělem a s tímto obličejem už bych podobnou nabídku nejspíš nikdy nedostal... A teď jsem v Městském divadle šťastně osm let a nehodlám to měnit.

Co momentálně v Brně hraje nejraději?

Strašně rád hraji Krále Leara, tedy Šaška, už proto, že setkání s Bolkem Polívkou je pro mě mimořádně krásné. Jednak proto, že je výborný herec, opravdu vynikající, a taky je to dobrý chlap, který si na nic nehraje, nemá to zapotřebí. My ho máme všichni rádi a on nás myslím taky... Pro mě to je opravdu radost, někdy ho na jevišti pozoruji až sám zapomenu hrát. Moc rád taky hraji Těžkou Barboru. Rozhodli jsme se vynechat předscény V+W, protože jsou podle mě neopakovatelné, a napsali jsme si s Jirkou Resslererem vlastní, takže je to teď z velké části naše a já si chodím na jeviště odpočinout. Nezpotím se, jen se tak opírám o portál, povídám si s diváky, s Jirkou a hraju takové libero. Když se to nepřepískne a v improvizaci se nám daří, je to radost. Třeba můj tatínek tvrdí, že je za mě vždycky nervózní, abych všechno řekl, abych nebyl v křeči, a u Barbory vidí, že jsem úplně v klidu a uvolněný.

Takže to je asi dost jiný případ než Čičikov v Mrtvých duších?

Čičikov je úplně opačný pól práce! Hraju ho strašně rád, miluju tu inscenaci, ale ta nervozita! Nejen za sebe, i za kolegy, protože ta inscenace jede jako dobře namazaný strojek. Stačí, aby jedno kolečko vypadlo, a je jedno, jestli to budu já nebo jiný herec nebo kluci z techniky přivezou pozdě panel a už se nám to začne sypat. A to pak jde těžko zastavit. To je vlastně princip práce Hany Burešové, protože ona nikdy nepracuje s nahodilostí, všechno má svůj důvod a řád. Proto s ní tak rád dělám. Myslím, že je ze mě někdy trochu nervózní, protože se málo ptám, ale já až do generálek čekám, co všechno do mě se Štěpánem nasypou. Víím, že mají intuitivně přesnou představu, ne aranžmá nebo intonace, ale v žánru velmi přesně cítí, jak by ta která replika nebo obraz měl působit. A já chci tuto představu do sebe nechat nalít. Doklapne mi to někdy až na generálce nebo na premiéře, někdy až v reprízách.

Kdo je podle vás Oblomov?

Přiznám, že nikdy předtím jsem ho nečetl. Až teď. A byl jsem uchvácen - stejně jako předtím u Gogola - tím, jak moderně je to napsané. I když jsou v textu samozřejmě archaismy a některé vztahové věci dnes už těžko chápeme, protože doba je mnohem otevřenější. Hrozně mě překvapilo, že to zdaleka není tak jednoznačné, jak jsem si myslel, s Oblomovovou leností a nepoužitelností. A když mi pak Hana Burešová poslala první a druhou a třetí verzi scénáře, pochopil jsem, že právě to tam chce objevit. Že nechce dělat maturitní otázku „hra o líném člověku“, ale že hledá komplikovanost jeho povahy a důvody, proč se nakonec všechno tak pokazí. Není to jednotvárné, ani černobílé, ani jednoduché.

Zato strašně smutné...

Překvapilo mě, jaká tíseň jde ze scénáře. Z knihy taková tíseň nejde, nebo jde, ale zároveň je v ní spousta neuvěřitelně vtipných pasáží, rozepsaných jako scénické poznámky pro stavbu groteskního skeče. Smál jsem se u toho nahlas v tramvaji. Dokonalé popisování vztahu například Oblomova se Zacharem, způsobů jejich komunikace, všech rituálů a podobně. Snad trochu humoru dostaneme i do té inscenace.

Jak se vám v Dlouhé zkouší?

Všichni jsou tu na mě strašně hodní. I když to tak nevypadá, jsem poměrně plachý, a proto mám velkou radost, že se mnou zkouší Verunka Lazorčáková, kterou znám už z Brna. Znal jsem se dopředu i s Honzou Vondráčkem, takže nervozita, jestli mě tu rádi uvidí a jak se nám bude zkoušet, byla trochu menší. S Evou Hacurovou, Tomášem Turkem a s Honzou Medunou to byla otázka jedné zkoušky a už jsem klidný. Je velmi příjemné, že k sobě nemusíme složitě hledat cestu. Všechny zkoušky mi zatím až překvapivě rychle utíkají. A úvodní scéna, kdy se Oblomov probouzí, je celá vleže, co víc si přát...

S Hanou Burešovou zkoušíte už pošesté, můžete srovnat práci s ní a s jinými režiséry?

Hana Burešová pracuje jinak než většina režisérů, s nimiž jsem kdy dělal. Téměř u žádného jiného režiséra jsem nezažil takovou oddanost autorovi. Až pietní snahu sdělit to, co autor chtěl říct, skrze naši inscenaci. A pak mě baví její náročnost. Nenechá nic spadnout pod stůl, všechno musí mít vyložené, zdůvodněné. Někdy je to samozřejmě boj, protože je schopna udělat třeba šedesát variant jednotlivých situací a pak se možná vrátí stejně k té první, ale musíte si to prokodrcat celé. Tím se rozkryje postava a pak se třeba vrátíte k jednoduššímu pojetí.